

EEN HAAR IN DE BOTER

Wolfgang C. Lupus

KORTVERHAAL 12 MEI 2017

© 2017, alle rechten voorbehouden

Gratis distributie via www.wolfganglupus.com

© 2017: U mag dit delen met wie u wil, mits u dit doet zonder commercieel oogmerk, u mag het niet claimen als eigen werk, noch veranderingen aanbrengen. U mag het enkel delen, in welke vorm dan ook, in deze ongewijzigde versie

www.wolfganglupus.com

EEN HAAR IN DE BOTER

Hij verloor haren, haar vader, als was het een hond in de rui. Er was geen speciale aanleiding voor. Ziekte nog zorgen deerden hem. Maar van dag op dag begon hij haren te verliezen. Sommigen donkerbruin, anderen grijzend en enkelen wit.

Dag na dag borstelde ze zetels, dweilde vloeren, haalde grote plukken uit hoeken en kieren. Het vreemde was, dat hij geen aanstalten maakte om kaal te worden. Geen blinkende kroon op zijn hoofd, geen wijkende voorlijn.

Het was een gevecht buiten de tijd. Hij liet zijn haren overal achter, zij kuiste ze op. Een spel zonder winnaars. Hij vloekend op de jaren, zij op de uren die ze erdoor verloor. Niet dat ze niet hielden van elkaar. In tegendeel. Niet dat de één een probleem met de ander had. In tegendeel.

Wat een uitzonderlijke relatie tussen vader en dochter was, werd een gemeenschappelijke strijd tegen de haarterreur die van hal tot slaapkamer hun leven verzuurde. Tal van oplossingen bedachten ze. Zo besloten ze, na intens overleg, om eerst haarolie en haar vet te proberen. Elke ochtend gedurende een week, smeerde ze ijverig haar vaders bol in met vet en olie.

Maar het mocht niet baten. De haren bleven vallen, gestaag en ongeremd. In plaats van plukken, maakten ze nu vlekken op tapijten en zetelruggen. Kleine lintjes vet die langzaam uitdeinden tot miniplasjes die met geen mogelijkheid ter wereld nog uit stof gekuist konden worden. Niet met soda, niet met warmwater, niet met zout, Vanisch of wat dan ook.

Na enige experimenten met bleekwater – op de stoffen, niet op zijn bol – bracht een hoes voor de zetels en een nieuw tapijt voor onder de salontafel de oplossing. Een behoorlijke investering voor een gepensioneerd man en zijn ongehuwde en werkloze dochter, maar desalniettemin herstelde het de rust en gelijkmoedigheid van hun bestaan. Een goed dat ze hoger achtten dan de kost van het tapijt.

De poging mislukt, wendden ze zich tot de wetenschap. Een kort bezoek aan huisarts en apotheek leverde hen wat meer informatie op. Gewapend met een basiskennis over follikels, talgklieren en de levenscyclus van haren, kozen ze voor een kuur van pillen en vitaminen om het onheil te lijf te gaan.

De eerste dag was er weinig verschil merkbaar. De haren ontsproten nog steeds op tapijten en stoffen. Maar, zo beredeneerden ze, het was logisch dat resultaten enkele dagen op zich zouden laten wachten. Dus geduldig telden ze de dagen. Alhoewel de kleur van vaders' vel verbleekte, hij dag na dag misselijker werd en geplaagd door diarree en braken voor meer onheil zorgde dan de haren deden, zijn weelderige bos bleef haren verspreiden als waren het reclamefolders.

Nu dochterlief naast haren ook nog eens braakvlekken en vuil ondergoed als extra taak toebedeeld kreeg, steeg haar humeur tot ver beneden de deurdorpel. De pillen en vitaminen verdwenen ongemerkt richting vuilbak. Vader was radeloos en kon zich de haren uit het hoofd trekken. Eens het huis terug proper en zijn darmen terug in hun normale modus, ging het leven terug zijn irritante gang. De haren dwarrelden lustig rond, de dochter kuiste en klaagde en vader werd steeds meer wanhopig.

Waar gaat een mens zijn heil zoeken, wanneer alles hopeloos lijkt? Meestal op de minst voor de hand liggende plekken. Zo ook zij. Enkele straten verder woonde een alternatieve genezer. Hij deed aan handoplegging, kruidengeneeskunde en gebedsgenezing. Het was een figuur van wie iedereen in het dorp beweerde dat ze

er niets mee te maken wilden hebben. Ondanks de grote stelligheid waarmee iedereen zijn afkeur voor deze praktijken poneerde, deed de man goede zaken.

Omdat wetenschap en eigen initiatief hen niet konden helpen, besloten ze op een avond, na het invallen van het duister, de man een bezoek te brengen en hem hun problemen voor te leggen. Afspraken werden gemaakt en de route werd uitgestippeld. Zo stonden ze die avond voor zijn deur.

Waar ze verwacht hadden een duister huis vol afgoderij en hekserij te vinden, werden ze welkom geheten in een goed verlicht helderwit kabinet. Er stond een deftig bureel, glazen kasten vol potjes en flesjes en een ligbank met papier overtrokken. Bijna een echt dokterskabinet. Hun vertrouwen nam toe met hun hoop.

De man luisterde aandachtig naar hun probleem, onderzocht de haardos van vader grondig en zocht zaken op in enkele dikke oude boeken. Vader moest op een stoel gaan zitten. Hij legde de handen op zijn hoofd, eerst de rechterhand en daar bovenop de linkerhand, en begon zacht te mompelen. Een bezigheid waar hij een tiental minuten mee doorging.

Vervolgens zocht hij in de kast naar een flesje en een potje. Er stond niets opgeschreven. Ze vroegen zich even af hoe de man wist welke potjes en flesjes wat waren, maar veronderstelden dat hij ongetwijfeld wist wat hij deed.

“Dit flesje” vertelde hij hen, “enkele druppels goed inwrijven in de haren elke ochtend. En dit zalfje na het flesje, ook goed inwrijven elke ochtend. Binnen enkele dagen zal het opgelost zijn”. Opgelucht en hoopvol vertrokken ze. De afrekening was niet mals geweest, maar voor een goede oplossing moest een mens wat over hebben.

De volgende ochtend masseerde vader zijn scalp vrolijk met enkele druppels van het flesje en nam hij ruim de tijd de zalf uit het potje grondig in te wrijven op zijn hoofd. Alle hoop en geloof ten spijt, was het resultaat die avond bedroevend.

De haren bleven nog steeds vallen, gestaag en ongeremd. In plaats van plukken, maakten ze nu opnieuw vlekken op tapijten en zetelruggen. Kleine lintjes vettigheid die langzaam uit deinden tot miniplasjes die met geen mogelijkheid ter wereld nog uit stof gekuist konden worden. Niet met soda, niet met warmwater, niet met zout, Vanisch of wat dan ook verdwenen ze. Opnieuw leverden experimenten met bleekwater een verkeerd resultaat op. Een nieuwe overtrek en weer een nieuw tapijt brachten de rust terug.

Nu de gevolgen van hun ondernemen aangepakt waren, besloten ze de bron terug aan te pakken. Want vaders hoofd ruifde nog steeds alsof het een lieve lust was. Het verdriet zijn dochter indachtig, bij de vlekken op zetels en tapijt, de frustratie van het vele kuisen en de bijhorende vloeken en verwensingen aan de alternatieve genezer en de dagelijkse wanhoop en tirades beu, besloot hij tot harde actie over te gaan.

Die avond, gewapend met mes, schaar en tondeuse, ging hij zijn uiterlijk te lijf. Knippen, met tondeuse kortwieken, scheren en hopla, er zou geen haar meer de rust van hun bestaan kunnen verstoren. Trots stapte hij de oude houten trap af, griste nog enige oude haren uit de traploper en stapte met blinkend en glimmend hoofd de living binnen.

Schrik en afschuw waren een te zwak woord om de uitdrukking op haar gezicht te beschrijven. Opengesperde ogen en de stofzuigerstang als een speer voor zich keek ze hem aan. "Papa" hijgde ze, "je bent oud".

Hij glimlachte als een gefailleerde ondernemer. Hij had zichzelf ook in de spiegel gezien en begreep haar reactie. De plooien in zijn nek en hals, de haren op zijn oren, de rimpels, nu duidelijk op zijn voorhoofd, zijn invallende wangen en grijze huid... Alles toonde de jaren die zich al jaren verscholen onder zijn immer weelderige bos haren.

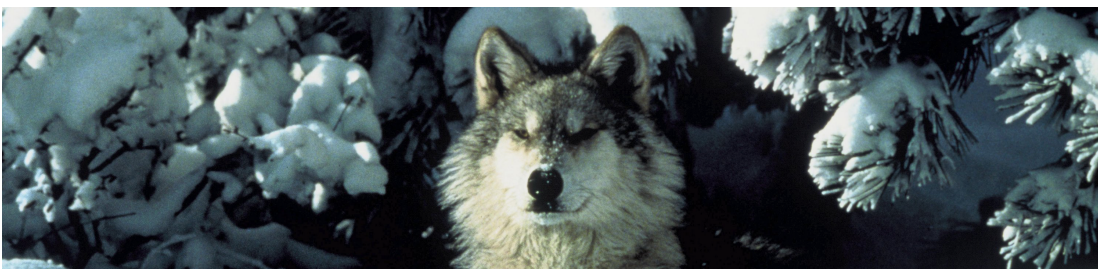
Ze snikten en snotterden een avond lang, sliepen de angst van zich af en stonden de volgende ochtend welgemutst op. Met goede

moed sloegen ze aan het kuisen. Elk haartje werd zorgvuldig opgespoord en verwijderd. Tegen de middag was alles kraaknet en was er geen haartje meer te bespeuren. Het was het gelukkigste moment uit hun bestaan. Hun middagmaal smaakte dubbel zo goed en ze lachten en gekscheerden gans de dag.

Toen vader de volgende ochtend opstond, vrolijk en goedgemutst, schrok hij toen hij zijn dochter huilend aan de keukentafel vond. De bron van haar wanhoop voor haar op tafel; een pluk haren. Sommigen donkerbruin, anderen grijzend en enkelen wit. Hij stond als aan de grond vastgevroren. Met een hand de tranen uit zijn ogen wrijvend, met de andere zijn kale bol betastend. Woorden had hij niet en ademen werd moeilijk. Pijn kroop in zijn borst tot hij plotseling, hysterisch, in lachen uitbarstte.

Zijn dochter keek hem aan, denkend dat vaders' ziekte nu in zijn hoofd gekropen was, tot ze hem zag wijzen. "Kijk, Kijk dan" maande hij haar aan wijzend naar het keukenvenster dat dag en nacht open stond. Daar zag ze een dikke poes door naar binnenspringen, een veelkleurige poes, met haren waarvan sommigen donkerbruin waren, anderen grijs en enkelen wit.

Wolfgang C. Lupus

www.wolfganglupus.com